

Report

S'ESTRENA UN MUSICAL D'ÈXIT

L'horror arriba al Grec

« p s la història d'una floristeria molt C humil, situada en un barri portuari, molt pobre, i que estan a punt de tancar perquè no venen res, i aleshores un dels aprenents, que és un gran aficionat a les plantes estrambòtiques, ensenya a la propietària de la botiga una planta que ha comprat a un xinès. Posen la planta a l'aparador i aquesta comença a generar una afluència increïble de clientela, de manera que van enriquint-se. El que passa és que la planta és carnívora i s'alimenta de sang humana. La conya de la història és que la planta va creixent al llarg de l'obra fins que s'acaba menjant els personatges, o sigui, que la planta pot amb tot. És un argument tragicòmic, un terror còmic, i d'aquí el títol, *La botiga dels horrors*».

Així explica Anna Rosa Cisquella la trama del musical *La botiga dels horrors*, de la qual és productora executiva i que després de la pre-estrena, el divendres 17 de juliol a l'Ateneu Santboià, es representarà dins del marc del Grec 87 l'última setmana del maix mes al Teatre Grec de Barcelona.

Als castells de l'Ateneu Santboià poden veure's, sota el títol de l'espectacle, els noms de «Dagoll Dagom», «El Tricicle» i «Anexa». D'un bon principi, l'anunci pot generar equívocs, però la presència d'aquestes companyies en els cartells publicitaris té una explicació lògica i extremadament suggerent. L'agost de l'any passat, «Dagoll Dagom» i «El Tricicle», dues companyies estables de teatre, afegides a «Anexa», de management teatral, varen constituir la societat «3 X TR3S», amb la finalitat d'explotar conjuntament el Teatre Victòria de Barcelona.

Segons Joan Lluís Bozzo, director de l'espectacle *La botiga dels horrors*, «la Companyia Teatre Victòria s'ha format per fer aquesta obra i posteriorment per a continuar amb altres espectacles. A nivell de producció depèn de '3 X TR3S', però a nivell artístic és independent, és una companyia nova. Entra dins de la política de relançament del Teatre Victòria». Quant al criteri seguit per a l'elecció de *La botiga dels horrors* com a espectacle per iniciar la trajectòria de la companyia, Joan Lluís Bozzo argumenta que

La companyia Teatre Victoria comença la seva trajectòria amb «La botiga dels horrors», un musical de Broadway que té de protagonista una planta carnívora que creix i creix i creix.

Eduard Company i Fonts

«l'Anna Rosa Cisquella i la gent d'El Tricicle van veure l'obra i els va semblar que era molt divertida, interessant, i que podia funcionar en la cartellera del Victòria perquè estava molt en la línia del que volíem que fos, un teatre per a tots els públics, un teatre dins de la pauta del nou teatre comercial, amb molts elements de sorpresa i diversió». I afegeix que, en l'aspecte artístic, «la companyia té influències de Dagoll Da-

PILAR AYMERICH

Dos moments de la representació, amb l'espectacular imatge d'Audrey II. Dalt, Lluís Bozzo i Anna Rosa Cisquella.

gom i d'El Tricicle, però el desig és que vagi adquirint personalitat pròpia».

Anna Rosa Cisquella, productora executiva, afirma que «la Companyia Teatre Victòria serà mòbil, com totes les companyies, és a dir, que és possible^ue una vegada acabada *La botiga dels horrors*, gent d'aquí la deixi i se n'incorpori de nova».

Pel que fa al lloc triat per dur a terme la pre-estrena, l'Ateneu Santboià, Joan Lluís Bozzo explica que «és un tracte que hem fet amb els encarregats de l'Ateneu, que ens han cedit el local per assajar, una sala molt gran amb tots els seus serveis, a canvi que fem allí una funció, en la qual ells venen les entrades i n'obtenen els diners».

La botiga dels horrors és un musical nord-americà que té la seva base en la pel·lícula *Little house of horrors*, que data de l'any 1960. Tanmateix, el seu èxit ha vingut donat per la versió teatral, ja molt més recent —estrenada a l'any 82 a Nova York—, i que actual-

ment continua representant-se al mateix Broadway. Joan Lluís Bozzo, el director de la versió catalana, la defineix com una «cosa americana que no té res a veure amb la càrrega crítica de *Glups!*; senzillament, és una comèdia musical entretinguda, com un tebeo, amb música roc i molts elements de ciència-ficció». Bozzo remarca l'objectiu perseguit amb aquest espectacle: «L'únic que pretenem és fer passar una bona estona, que el públic es diverteixi; amb això crec que n'hi ha prou i, alhora, que és molt difícil».

L'autor de *Little house of horrors* és Howard Ashman, que posà també lletra a les cançons, i el responsable de la música és el compositor Alan Menken. La traducció al català ha anat a càrrec de Quim Monzó. Anna Rosa Cisquella comenta que «no és casualitat haver confiat a Quim Monzó la traducció, ja que l'obra utilitza un llenguatge molt del carrer —es tracta d'un barri del port—, i vam creure que era la persona adequada. El Quim coneix

NOVETATS EN LLIBRES

PASSAR-S'HO BE I APRENDRE DE LLETRA

1 Josep Pitarch
Mots encreuats, 1

Passatemps per a joves i majors recomanables com a exercici escolar de les classes de valencià de BUP, FP i segona etapa d'EGB.

P¹ EDICIONS DEL BULLENT

IL-mmmmmMmmmmM

i5? COLONIALISME MEDIEVAL

Robert I. Bums
i B.E.I, 9

i i f Una visió única i fonamental de l'època de Jaume I, de la cruïlla engrescadora de dues cultures en simbiosi, la islàmica i la cristiana.

EDITORIAL TRES I QUATRE

M M H M H

TOM SAWYER, DETECTIU

Mark Twain
I L'Esparver, 59

Una nova aventura de Tom Sawyer i el seu inseparable amic Huckleberry Finn.

EDICIONS DE LA MAGRANA

SIS TEMPS

m Diversos aulors
Premi Quarta Dimensió
Col·lecció «2001 Ciència-Ficció»,
15, 240 pàgs.

Un recull dels sis contes guanyadors del Premi Quarta Dimensió units pel fil argumental creat per Manuel de Pedrolo.

® EDICIONS PLENILUNI

mmmm^mmmm

CUQUET

• **Quadern de vacances, 1**
i Manoli Chulvi, Teresa Huerta i Ximo Ureña

GREGAL LLIBRES

TmmMmmmmmmMmm

DICCIONARI JURÍDIC CATALÀ

Un volum de 14x21, 480 pàgines.

De venda a llibreries.
«Els diccionaris de l'Enciclopèdia».

ENCICLOPÈDIA CATALANA

CURS DE SOCIOLINGÜÍSTICA-1

Toni Mollà-Carles Palanca
Col·lecció Graella

Un manual imprescindible que apareix amb l'inequívoc interès de contribuir a un canvi d'enfocament en l'anàlisi del conflicte lingüístic en què estem immersos.

EDICIONS BROMERA

^mmmmmmmmém

FILLS I AMANTS

D. H. Lawrence
Les Millors Obres de la Literatura Universal/Segle XX, 14. 416 pàgs.

«En les seves obres Lawrence comunicava als seus semblants l'esplendor de viure, l'esperança de més i més vida... un do heroic i incommensurable».

EDICIONS 62-«LA CAIXA»

ELS MARGES 36

Revista de llengua i literatura
Dirigida per Joaquim Molas

CURIAL EDICIONS CATALANES, S.A.

EL PACTE DE FORMENTERA

Ignasi Riera
Col·lecció l'odissea, núm. 21

Un estiu plàcid a Formentera i una tardor conflictiva al Baix Llobregat: la Colla dels Cinc contra els abocadors químics.

EDITORIAL EMPÚRIES

MmmmmmmÈmmmm

molt bé l'anglès i domina aquest registre, ja que ha estat molt de temps a Nova York».

Quant a la part d'actuació, cal ressaltar les interpretacions de Pep Anton Munoz, que fa de Seymour, l'aprenent que compra la planta carnívora; Mariàngels Gonyalons, que dona vida a la dependenta de la floristeria; Francesc Corella, un dentista amb caçadora de couro i moto superpotent; Lola Lizarán, que fa de Senyora Muchnik, la mestressa de la botiga; i les tres «nenes», papers duts a terme per Carmen Cuesta, Malú Gorostiaga i Maria Josep Peris.

No obstant això, el vertader astre de l'escenari és sens dubte Audrey II, la planta carnívora que a poc a poc va apoderant-se de l'espai escènic fins a minimitzar la presència dels actors. Pep Anton Munoz, el protagonista masculí, no s'està de reconèixer aquesta circumstància: «Si bé en un principi, i sols de manera formal, podria dir-se que jo sóc una mica com el fil conductor de l'obra, en un moment donat l'Audrey II, la planta, comença a adquirir importància, ja que va augmentant de tamany, de manera que és ella la que atrau l'atenció de l'espectador, la que pren el paper de protagonista. Per tant, cal assumir els mèrits dels homes que duen la planta, tant el que la condueix —Xavier Calderer—, com el que li posa la veu —Constantino Romero—. Ells són els que porten la batuta de la història i, a més, els que li donen vida».

La construcció del ninot Audrey II ha anat a càrrec de Lluís Traveria, ben secundat per Rosa Solé i Jordi Santeu-geni. Quan Audrey II abasta el seu màxim tamany, té un pes de 75 quilos, fa d'amplada sis metres i mig, i d'alçada al voltant dels dos metres. «Totes les plantes les vam fer sobre plànols que ens van passar d'Amèrica —explica Rosa Solé, ajudant de construcció del ninot—. Bàsicament, els colors són els mateixos, i les mides mesurades amb peu de rei; el que passa és que de cara a la pràctica hem hagut de fer alguns retocs, en funció de cada persona que l'ha de dur. En la confecció de l'Audrey II hem usat, pel cap baix, uns seixanta metres de tela, i la feina ha estat molt complicada. Vam començar-la a mitjans de març: abril, maig, juny, juliol, o sigui, quatre mesos de treball. El que més ens ha costat és haver de cenyir-nos als plànols i, sobretot, adequar-la a cada persona, adaptar peces, col·locar-li els ornaments, fer els acolxats, etc., ja que el ninot és de gran pes i envergadura».

LLIBRERIA
TRES I QUATRE

Pérez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002'-València

«En total són quatre plantes —continua Rosa Solé—. La més petita funciona només amb la mà; la segona, amb tot el braç; la tercera ja va tot el tio a dins, que, com aquell que diu, el tos és la planta, ja que inclús les cames són els tentacles; i la gran és aquella en què el tio hi va dins com si anés dins d'un matalàs. Això provoca que tingui dificultats per moure's, però el més complicat és que ha de sostenir molt de pes. S'hi veu per una xarxeta que hi ha als llavis del ninot».

Un altre dels aspectes importants de *La botiga dels horrors* és, com a musical, la coreografia. Montse Colomé ha

via cap ballarí entre ells, i ho he procurat fer sempre en funció del seu nivell d'aprenentatge. El que m'agradaria és que la gent del teatre es dediqués a preocupar-se tant del cos com de la veu, perquè les dues coses són molt importants. El que és molt fotut és ballar i cantar alhora i, tot i que a vegades el ritme ajuda, crec que en conjunt aquest ha estat l'aspecte més difícil de resoldre».

Quant a la música, cal fer esment de la problemàtica que suposa el fet que els intèrprets de les cançons siguin actors i no cantants, problemàtica que, a mida que els assaigs han anat trans-

deraré, una aprenent, per bé que en sabré més o menys, però una aprenent, i no crec pas que aquesta sigui una actitud dolenta».

Joan Lluís Bozzo, respecte al fet de cantar, es mostra més categòric: «No hi ha diferències entre un cantant i un actor que canta».

La botiga dels horrors compta amb cinc músics de primera línia. L'esmentat Víctor Ammann, que, a part d'assumir la direcció musical, s'encarrega del piano i dels teclats; Salvador Niebla, a la bateria i percussió; Eladi Reñón, al saxo; Sergi Riera, al Baix i Toxi Xucla, a la guitarra.

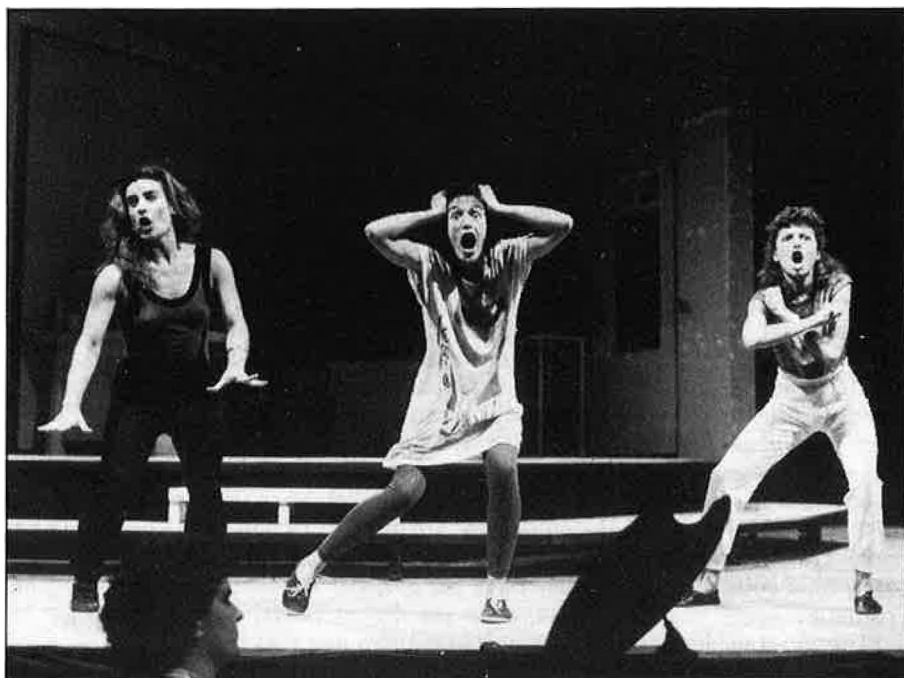
«Hem canviat tots els arranjaments —explica Víctor Ammann—. Al traduir les lletres al català, ens hem trobat que totes les mètriques són distintes, i aleshores les cançons no són iguals. La melodia, no obstant això, l'hem conservada. A part, hi ha una cançó meua i una de l'Sting, que l'hem adaptada. Sols un parell de cançons mantenen l'ambient de l'original, però en general això no succeeix, perquè cal pensar que l'obra, en l'escenografia i en tot, no és una còpia exacta de l'americana, sinó que és més intemporal. En lloc de fer un musical amb el roc típic dels anys seixanta, hem tractat de fer una cosa més actual».

En relació a les lletres de les cançons, Víctor Ammann comenta que «és la dificultat més gran amb què hem topat, ja que l'anglès és un idioma ple de molts síl·labs, molt més que el català, i ens ha costat molt obtenir-ne els resultats satisfactoris d'ara. D'això, ens n'hem encarregat el Bozzo i jo. Ell feia les traduccions i després treballàvem per acabar-les de quadrar, que és la feina més complicada. Tot i això, les cançons són bastant literals».

«No havia treballat mai en el teatre —continua Víctor Ammann—, però el cert és que m'agradaria seguir-hi, i si fos possible, compondre jo les cançons, és clar que sí. A més, que ho podríem fer, perquè hi ha material, però el que falla, com sempre, és la pasta, els calés. Ara, si això funciona bé, la mateixa gent que ha invertit aquí, arriscarà una mica més i hi haurà la possibilitat de fer alguna cosa amb més temps».

La botiga dels horrors, doncs, a l'espera de l'estrena al Grec 87 ja aixeca molta expectació, no debades la fama que precedeix l'obra arreu del món la situa com a espectacle capaç d'esdevenir l'èxit teatral de la temporada. Si més bo, des de l'òptica d'ara, en sembla tenir tots els números. Un vertader «horror».

[3

«La botiga dels horrors», un espectacle per a majors i menuts.

dut a terme la tasca d'instruir els actors en el ball i els moviments de dansa que requereix el muntatge. «La coreografia —afirma Montse Colomé— és original meua. Consta d'uns moviments, que els fa el cos, i d'uns desplaçaments en l'espai, sobre l'escenari. La meua creació no té res a veure amb l'obra americana perquè no he vist ni la pel·lícula ni l'espectacle teatral. Ara bé, jo he estudiat dansa als Estats Units i també he vist molts musicals, de forma que, per exemple, les tres nenes eren negres arreu on s'ha fet l'obra llevat d'aquí, i com que he estat als EUA, he viscut molt el *feeling* d'aquesta gent, a part que m'agrada molt, i bé, tot i que no hi ha hagut cap relació coreogràfica, el fet de conèixer les arrels de l'original m'ha permès de reflectir-ho a la versió catalana».

«La meua feina —afegeix Montse Colomé— ha estat la d'ensenyar als actors i actrius a dansar, ja que no hi ha-

corrent, s'ha anat reduint. Segons Víctor Ammann, director musical de *La botiga dels horrors*, aquest aspecte no ha representat cap dificultat, sinó que fins i tot ha resultat sorprenent i encoratjador: «El protagonista, Pep Anton Muñoz, podria ser ben bé un professional del cant, i les nenes del cor, n'hi ha dues, almenys, que ja treballen com a cantants».

La sempre bellíssima Lola Lizarán, que fa el paper de la mestressa de la floristeria, comenta que s'ha pres l'espectacle «com un repte, del qual suposo que me'n sortiré». Quant a la necessitat de cantar afirma: «Jo canto molt poquet, i cas que tingui cap deficiència en això, ja he procurat fotre-li canya amb la interpretació per esmenar-ho».

Mariàngels Gonyalons, la protagonista principal, expressa, per la seva banda, que es considera «una aprenent, i suposo que sempre me'n consi-